තරුණ ප්‍රශ්නවලට අධ්‍යාපනයෙන් විසඳුමක්

මෙපර නොවූ තරම් දැඩි අවධානයක් ලංකාවේ වත්මන් තරුණ පෙළ කෙරෙහි දැන් යොමුවී පවතී. වයස මිම්මක් ලෙස සලකන විට අවුරුදු 20 ත් 35 ත් අතර ජන සමූහය "තරුණ" ජන ගහනයට අයත් වේයයි මෙහිදී සැළකේ. සම්මත මිම්මක් ලෙස අවුරුදු 15 ත් 65 ත් අතරවූ ක්‍රියාකාරී ශ්‍රමය ශ්‍රම බලකාය ලෙසින් හැඳින්වෙන අතර මෙහිදී අවුරුදු 15 ත් 20 ත් අතර වූවන් ගෙන් වැඩි දෙනෙක් තවමත් පාසැල්වියේ පසුවන බැවින් ඔවුන් සැලකිය හැක්කේ තරුණ වියට පිවිසෙන පිරිසක් වශයෙනි.

තරුණ අවශ්‍යතා සලකා බලන විට ඔවුන්ට ආර්ථික කටයුතු වලට සහභාගි වීමට ඇති අවශ්‍යතාවය ප්‍රමුඛස්ථානය ගන්නා අතර දේශපාලන, සමාජයීය හා සංස්කෘතික කටයුතු ඊළඟට එන අවශ්‍යතා වේ. මීට අමතරව ඔවුන්ගේ තවත් බලාපොරොත්තුවක් නම් සමානාත්මතාවයක් ලබා ගැනීම පිළිබඳ වූ සංකල්පයකි.

තරුණ අසහනය යන්න අද බොහෝ දෙනෙකුගේ අවධානය යොමු වූ මාතෘකාවකි. එනම් පවත්නා දේශපාලන සමාජ ආර්ථික හා සංස්කෘතික තත්ත්වයන් කෙරෙහි තරුණ පෙල තුල ඇති උදසීන ආකල්පය හා තෘප්තියට පත් නොවීමේ ස්වභාවය (මනස තුල සහනයක් නොමැති කම) 'තරුණ අසහනය' යනුවෙන් සමාජ විද්‍යාඥයින් හඳුන්වා දෙයි. ඇතැම්විට මෙම ආයතනය විවිධ ස්වරූප වලින් පිටට එළි දක්වන අතර ඇතැමුන් එය ඇතුලත හිර කර ගෙන සිටී. එසේ වුවද බොහෝ දෙනෙකුට මෙසේ අසහනකාරී සිතුවිලි සඟවා ගෙන සිටීම අපහසු අතර එය වෙනත් ආවේග වලින් පැහැදිලිව පෙන්නුම් කරන බව මෑතකදී ඇතිවූ සිද්ධිවලින් පැහැදිලිවේ.

ජනගහනයෙන් 30%-35% තරම් පිරිසක් තරුණ වයස් කණ්ඩායමට අයත් වන බැවින් තරුණ පරපුර රටේ දේශපාලන සමාජ ආර්ථික හා සංස්කෘතික කටයුතු තුලදී කෙතරම් වැදගත් කමක් දරන්නේද යන්න පැහැදිලිවේ. මේ තත්ත්වයන් යටතේ තරුණ අසහනය පවතිද්දී රටතුල ආර්ථික සැලසුම් ක්‍රියාත්මක කිරීම අපහසු අතර රටේ සම්පත් යෝග්‍ය ලෙස ආයෝජනය කිරීමට බාධා ඇති වෙයි.

තරුණ අසහනය ඇති වීමට හේතුවූ කරුණු සලකා බලනවිට එය එක් ප්‍රධාන හේතුවක් කෙරෙහි තදින් බැඳී සිටිනු දැකිය හැකිය. මේ ප්‍රධාන හේතුව රැකියා හිඟය වශයෙන් හඳුනා ගත හැකිය. රැකියා හිඟය හා එය ලබා ගැනීමේ දුෂ්කරතාවන් නිසා බොහෝ තරුණයන් මේ අසහනකාරී භාවයෙන් යුක්තවී සිටින අතර, අනෙක් අවශ්‍යතා සපයා ගැනීමේ ප්‍රධාන තම මාර්ගය රැකියාව පමණක් වූ විට අසහනය හා රැකියා ප්‍රශ්නය අතර කිට්ටු සම්බන්ධතාවයක් පවත්නා බව පැහැදිලි වෙයි. තම ජීවන කටයුතු ආර්ථික කටයුතු මත පදනම්වී තිබෙන නිසා ආර්ථික ස්ථාවරත්වයක් ලබා ගැනීමේ එක් ස්ථාවර පියවරක් වශයෙන් රැකියාවක් ලබා ගැනීමේ අවශ්‍යතාවය තරුණයා කෙරෙහිත් ඔහුගේ සියළුම කටයුතු කෙරෙහිත් තදින් බැඳී සිටී. එනම් සමාජයීය සංස්කෘතික, ආර්ථිකමය කටයුතු අතරත් කිට්ටු සබඳතා ඇති කරන සම්බන්ධීකාරක සාධකය රැකියාව බැවින් එය ප්‍රධාන තම හේතුව ලෙස පෙනී සිටියි.

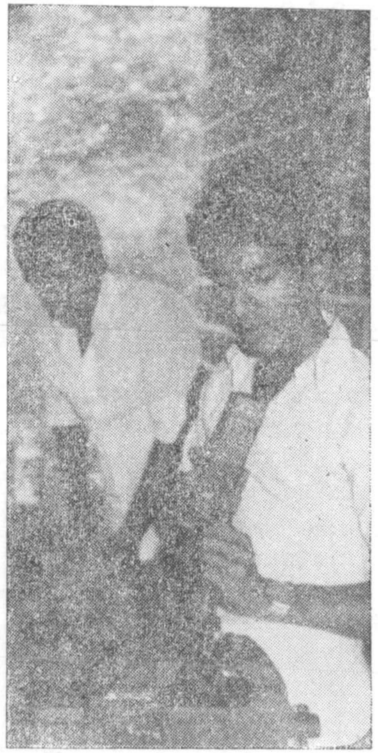

ලංකාවේ පවත්නා අධ්‍යාපන ක්‍රමය ගත්තොත් එය හැඩගැසී තිබෙන්නේ යටත් විජිත යුගයේ අවශ්‍යතාවලට සරිලන පරිදි වන අතර එය බටහිර යුරෝපීය අධ්‍යාපනය මෙන්ම එහි ආකල්පය හා වටිනාකම්ද ලංකාවට සෘජු වශයෙන්ම උපුටා දී තිබේ. ලියන්නට හා කියවන්නට හුරු පුරුදු කරන මෙම අධ්‍යාපන ක්‍රමය මගින් මුල්දී සිටම බිහිකළ උගතුන් බොහෝ දෙනෙක් රටේ ආර්ථිකය තුළට අවශෝෂණය කරගත් නමුත් පසුව ජනගහණයේ වැඩිවීමත් සමගම ආර්ථිකයට දැරිය නොහැකි තරම් වූ උගත් ශ්‍රමිකයින් ප්‍රමාණයක් බිහිකළ අතර රටේ ආර්ථික අවශ්‍යතා හා මෙම උගත් ජනතාව අතර වූ සම්බන්ධතාවය ක්‍රමයෙන් හීන විය. ප්‍රාග්ධන ආයෝජනය අඩුවී රටේ ආර්ථිකය පුළුල් වීමේ වේගය හීනවූ අතර උගත් ශ්‍රම සම්පත් ඊට වඩා [illegible]යෙන් වැඩි[illegible]. එම නිසා රැකියා හිඟයක් ඇතිවිය. මේ තත්ත්වය වැඩි දියුණු වීමට තවත් හේතුවූ ප්‍රධාන කරුණක් නම් රටේ අධ්‍යාපනය රටේ අවශ්‍යතාවලට අනුව සැලසුම් වී නොතිබීමයි. රටට අවශ්‍ය පුහුණු ශ්‍රමිකයින් සැපයීම සඳහා යොමුවිය යුතු සම්පත් දිගින් දිගටම ලිපිකාර වැනි කටයුතු වලට සුදුසු උගත් ශ්‍රමයක් සැපයීමට යොදා ගැනීම මගින් සම්පත් වැරදි ලෙස භාවිතා කිරීමක් සිදුවී ඇතැයිද කිව හැකි

පර්යේෂණ හා පුහුණු කිරීමේ
නිලධාරිනී
එස්. ආර්. බණ්ඩාර

අතර රට[illegible]වශ්‍ය ගුණ[illegible]ගෙන් යුතු ශ්‍රමිකයින්ගේ හිඟයක් ඇතිවී පවතී. සැලසුම් කළ[illegible] අධ්‍යාපනයක අවශ්‍යතාවය බෙහෙවින් දැනෙන්නේ රටේ රැකියා අවස්ථාවන් හා උගත් ශ්‍රමිකයන් එම අවස්ථාවන් සපුරාලීමට තරම් සුදුසු තත්ත්වයන්හි නොමැති වීමත් දක්නට ලැබෙන අවස්ථාවන් හිදීය. රටේ ආර්ථික අවශ්‍යතා හා අධ්‍යාපනය එකිනෙකට සහාය ලබා දෙන ආකාරයට සකස්වී ඇත්නම් මෙවැනි අසහනකාරී තරුණ පරපුරක් ඇතිවීමට ඉඩකඩ නොලැබෙනු

රැකියාවලට පුහුණුව ලැබීම අද වඩාත් අවශ්‍ය වී තිබේ.

ඇතැයි යනු මගේ හැඟීමයි. උදා; 1984 වර්ෂය සඳහා රටේ ආර්ථිකයට වඩු කාර්මිකයන්, පෙදරේරුවන් අවශ්‍ය ප්‍රමාණය මෙපමණ වේයයි සැලසුම් කර, මීට අවුරුදු කිහිපයකට පෙර සිටම 1984 වර්ෂයට අවශ්‍ය ඉහතකී ශ්‍රමිකයන් ප්‍රමාණය සැපයීමට හැකිවන පරිදි ශ්‍රමික පිරිස් ඒ ඒ අංශ වලින් පුහුණු කළානම් 1984 වන විට අවශ්‍ය පුහුණු ශ්‍රමිකයන් ප්‍රමාණය පුහුණුවී සිටියි. ඒ සමගම වර්තමානයේ මෙන් අධ්‍යාපනයේ අවසාන අන්තය විශ්ව විද්‍යාලය පමණක්ම විය යුතු නොවන අතර විවිධ රැකියා ක්ෂේත්‍රයන්ට අනුව ඒවාට ශ්‍රමිකයන් පුහුණු කළ හැකිය. දැනට රජයේ (උදා: කම්කරු දෙපාර්තමේන්තුව, කුඩා කර්මාන්ත දෙපාර්තමේන්තුව, කාන්තා කාර්යාංශය, ආධුනිකත්ව මණ්ඩලය) හා රජයේ නොවන ආයතන කිහිපයක් පුහුණු කරවීමේ කටයුතු කරන නමුත් එය රටේ අවශ්‍යතා හා සසඳන විට ඉතා සුළු ප්‍රමාණයක් බැව් පෙනීයයි. සර්වෝදය, ග්‍රාම සංවර්ධන සමිති, තරුණ සේවා සමිති, මහිළා සමිති හා විවිධ කම්හල්වල වැඩ පුහුණු කරන පෞද්ගලික ආයතන, රජයේ නොවන ආයතන වලට නිදසුනක් වේ.

පවත්නා අධ්‍යාපන ක්‍රමය අනුව හිඟ සම්පත් නියම ආකාරයෙන් භාවිතා නොවීමද දක්නට තිබේ. නිදසුන් වශයෙන් මීට දශක කිහිපයකට පෙර විද්‍යා අංශයෙන් අධ්‍යාපනය ලද අයට රැකියාවල් ලබා ගැනීම අපහසු නොවූ නිසා පසුව බොහෝ දෙනෙක් විද්‍යා අධ්‍යාපනයට යොමු වූ අතර එම ක්ෂේත්‍රයට අවශ්‍ය ප්‍රමාණයට වඩා එම උගතුන්ගේ අධි සැපයුමක් දක්නට විය. එම අධි සැපයුම පසුව හිත ක්ෂේත්‍රයක් වූ ගණනාධිකාරී වෘත්තිය අංශයට යොමුවී ඇති අතර නිසි සැලසුමක් තිබුනි නම් එම ක්ෂේත්‍ර දෙකට වෙන වෙනම අවශ්‍ය ප්‍රමාණය පමණක් පුහුණු කළ හැකිව තිබුණි.

උගත් තරුණයින් සම්බන්ධයෙන් පවත්නා තවත් ප්‍රශ්නයක් නම් ඔවුන් බලාපොරොත්තු ආකාරයේම රැකියාවක් ලැබෙන තුරුම සේවා වියුක්තව සිටීමයි. ඔවුන් ලැබෙන කවර හෝ රැකියාවක් කිරීමට කැමැත්තක් නොදක්වයි. උදාහරණයක් වශයෙන් තමන්ගේ වතුපිටිවල වැඩ කිරීමට තිබුණත් ඔවුන් එම වැඩවල නියුක්ත වන්නේ නැත. ඇතැම් අය විග්‍රහ කරන පරිදි ඊට හේතුව වී ඇත්තේ රජයෙන් සුභ සාධක පහසුකම් ලබා දී තිබෙන නිසා එදිනෙද ජීවිතයේ අමාරුකම් වටහා නොගැනීම හා එම සුභ සාධන පහසුකම් වලින් යැපීමයි. මේ අතරතුර ඔහු බලාපොරොත්තු ආකාරයේ රැකියාවක් ලැබුනොත් එමගින් රැකියා වියුක්තව සිටි කාලයේ තිබුණු සියළු අවශ්‍යතාවයන්ද ඉටු කර ගත හැකි නිසා එසේ සිටින බවයි. තවත් සමහර අය ලබා තිබෙන අධ්‍යාපනය අනුව වෙනත් ප්‍රායෝගික රැකියාවක නියුක්ත වීමට නොහැකිව සිටියි. තවත් සමහර අය සමාජ වටිනාකම් රටාවන්ට මුලාවී සිටියි. මේ කරුණු හැරුණවිට තවත් එක් සැලකිය යුතු කරුණක් නම් ඔවුන්ට ලැබෙන ආර්ථිකමය වාසියයි. ඔවුන් බලාපොරොත්තු රැකියාවෙන් ලැබෙන සමාජයීය හා ආර්ථිකමය වාසි ප්‍රමාණයම හෝ ඊට

වඩා ඔවුන්ට වෙනත් රැකියාවකින් වුවත් ලැබෙනවා නම් ඔවුන් එම රැකියාව කිරීමට මැලි නොවනු ඇත. උදහරණයක් වශයෙන් මැද පෙරදිග රටවලට මෑත කාලයේ ලංකාවෙන් ඇතිවී තිබෙන ශ්‍රම ගලනය සාක්ෂි දරයි.

මේ අනුව සලකා බලන විට තරුණ අසහනයට පිළිතුරු ලැබෙන පරිදි රටේ අධ්‍යාපනය සැලසුම් ගත කළ යුතු බව පෙනෙයි. රටේ අවශ්‍යතා මේ මේ යයි හැඳින ගෙන ඒවා ප්‍රමාණාත්මකව හා ගුණාත්මකම සැලසුම් කර ඒවා සපුරා ගැනීම සඳහා ශ්‍රමිකයන් යොමු කිරීම අවශ්‍ය කටයුත්තකි. රටේ සම්පත් ප්‍රමාණය අනුව ඉදිරියේදී කරන වැඩ සැලසුම් කර ඒවාට අවශ්‍ය ශ්‍රමය පුහුණු කිරීමට හැකිවන පරිදි අධ්‍යාපනය වෙනස් මඟකට යොමු වීම අවශ්‍ය වේ. එමේන්ම දැනට අධ්‍යාපනයේ ඒකායන අන්තය බවට පත්වී තිබෙන්නේ විශ්ව විද්‍යාල අධ්‍යාපනය පමණක් බැවින් රටට අවශ්‍ය හා සුදුසු පරිදි අධ්‍යාපනයේ අන්තයින් විවිධාංගීකරනය කිරීමෙන් ඒ ඒ අංශ වලින් සුවිශේෂ ශ්‍රම පුහුණු කිරීමක් දක්වා එම විවිධාංගීකරනය පැතිර වීම අවශ්‍ය වෙයි. එමෙන්ම අධ්‍යාපන ක්‍රමය සැලසුම් කිරීමෙන් පමණක් මේ ප්‍රශ්නයට විසඳුම් ලබා ගැනීම අපහසු අතර අධ්‍යාපනය හා සමාන්තරව රටේ ආර්ථික සැලසුම්ද ක්‍රියාත්මක වීම අවශ්‍ය බව පෙනේ.

මේ කරුණු සම්පින්ඩනය කළ විට රටේ ආර්ථික දේශපාලන සමාජයීය හා සංස්කෘතික ක්ෂේත්‍රයන්හි තරුණ සහභාගිත්වය ඇති කිරීම මගින් තරුණ අසහනය තුරන් කිරීමට හැකිවේයයි කිව හැකි අතර ඊට බෙහෙවින් සරිලන පරිදි අධ්‍යාපන ක්‍රමයේ ස්වරූපයේ වෙනසක් ඇතිවීමේ අවශ්‍යතාවයද පැහැදිලිවම පෙනෙන්නට තිබේ.